

Maria Hakokorpi-Jumppanen
Kuva: Studio Havumäki Oy

TÄHÄN SUOMEN KAMERASEUROJEN Liiton teemanäyttelyyn Luonto tuli valittua 117 vedosta ja 66 projisoitavaa kuvaa. Valittuja valokuvaajia on 127 henkilöä 32 kameraseurasta eri puolilta Suomea. Heti kättelyssä sanon, ettei karsinta ollut tuomareille helppo tehtävä, eikä siitä sen vuoksi kannata yhtään saada pahaa mieltä eikä varsinkaan kantaa kaunaa.

SUOMI OLI VIELÄ hyvin köyhä ja aliravittu maa, kun vähillä taskurahoilla ostin itselleni laatikkokameran. Silloin kuvaaminen varmaan oli suhteessa paljon kalliimpaa kuin nykyisin, jos sitä niin ajatteli. Veri veti kuin luonto tikan- poikaa puuhun. Kohteina olivat paitsi lähipiirin ihmiset Helsingin kaupungin vanhat rakennukset ja katujen pulut sekä Etelä-Savon Mäntyharjun vanhat rakennukset ja sanomattoman ihana luonnon- kauneus. Sellaisen lapsen - ja vielä tytön - valokuvaamisesta tuli tietysti moitteita. Jostain syystä en suuremmin välittänyt. Elämässäni oli kaksi tukevaa napaa. Elämä sodan jälkeisessä Helsingissä merkitsi avointa ikkunaa maailmalle Erilaisista peloista ja pelotteluista huolimatta jokainen päivä oli askel kohti parempaa, tai ainakin mielenkiintoista tulevaisuutta. Vaikka sodasta vielä paljon puhuttiin, olin liian nuori tietämään siitä mitään henkilökohtaista. Katsoin kohti yliopiston portaita. Sinne menisin muutaman vuoden päästä. Kaikki lomat ja muut vapaat vietin Mäntyharjulla. Tiesin lukemattakin tämän kansan historian, tunsin sen pellolla heinätöissä, lehmiä käsin lypsäessä, joka kissan nauunnassa, joka koiran haukunnassa, nuolaisussa kesyn vasikan. Ympäriällä leppeät järvet, katsoi minne hyvänsä. Maataloustöiden opettelua ei ole koskaan tarvinnut katua. Helsingissä koulu, ei aina niin hauskaa, mutta lopulta hyödyllistä. Alkuopit vieraisiin kielisiin ja kulttuu- reihin. Jonain päivänä ne olisivat tarpeen.

MINUSTA TULI KUITENKIN ensin suomen kielen ja kirjallisuuden maisteri, folkloristi ja sosiologi. Sain toiveiden työpaikan, ja kappas vaan, piti opetella mustavalkoisten kuvien vedostus ja tehdä paljon kenttätöitä maaseudulla. Kaikkeen oli ihmeellinen sisäinen innostus ja valmius.

VASTA OLTUANI MONTA vuotta Yhdysvalloissa kielen opissa, tapasin Matti A. Pitkäsen Frankfurtin lentokentällä. Olimme molemmat matkalla Bogotaan. Hän kuvasi Otavalle ja minä itselleni muun muassa Perun jokilaaksoissa. Muutaman päivän tuttavuuden jälkeen hän kysyi: "Kumma kun sinua ei ole kameraseuroissa näkynyt." En ollut koskaan ajatellut sellaista, mutta asia jäi kytemään, ja kahden vuoden kuluttua liityin pariin seuraan.

SIHTÄ ALKOI VARSINAINEN yhdistystyörumba. Heti johtokuntiin, heti sihteeriksi tai kilpailusihteeriksi ainakin. Pian olin yhtä aikaa useamman puheenjohtaja ja vielä lopulta kattojärjestönkin.

OLIHAN MINULLA OMASTA mielestäni ideoitakin. Suomen osuuden jämäköittäminen kansainvälisessä FIAP-federaatiossa oli yksi niistä. Vuonna 1999 sain Suomen Kuusamoon 10. FIAPin Luontobiennaalin. Nyt tuntuu kuin tämä teemanäyttely LUONTO olisi sille luonnollinen jatke ja ehkä päätös pitkälle uralleni. Luonto on ollut minulle aina rakas. Erityisesti viehättää se ettei sitä voi hallita.

Toivottavasti näyttelymme on jotenkin hallinnassa.

Kiitos kaikille osallistuneille.
Kiitos Laajasalon Valokuvaajille talkootyöstä.

Maria Hakokorpi-Jumppanen
Laajasalon Valokuvaajat ry
puheenjohtaja